

Klokslag 9.00 uur. Limmen. Van alle kanten komen er dames aan fietsen voor de work-out op het pleintje voor de kerk. Op het toegangshek van het Bolborum is met dikke viltstift gekrast dat 28 mei de tuin weer open gaat! Goed nieuws denk ik. Ik moet de achteringang hebben. De eerste bloem die ik daar tegen kom is de Koningskroon. Wat toepasselijk: het is Koningsdag! Maar er wordt niets gevierd vanwege een andere kroon namelijk corona. Er wordt ook de volgende dag niets gevierd want de burgemeester durft het niet aan. Niet open dus. Matthé Spruit, de vrijwilliger die me ontvangt, haalt gelaten de schouders op. Hij meldt me wanneer er door de vrijwilligers wordt koffie gedronken en laat me verder mijn gang gaan. Met een royaal gebaar van zijn arm zegt hij: "Je weet de weg."

HET BULBORUM TE LIMMEN

VRIJWILLIGERSWERK

Kloppen de namen nog wel? Wat is het verschil tussen de Witte valk en de White Eagle? De één heeft lichtgrijze meeldraden de ander donker grijs. Ja, maar welke naam hoort nou bij welke stuifmeeldraden? Dat is niet bekend. Die informatie is verloren gegaan. Er worden foto's gemaakt voor in het archief en voor eventuele verkoop als de bol zich heeft vermeerderd. Eén van boven, één van voren en één van het groepje. Er wordt geteld en geschat en gekeken of dit levende archief nog klopt. Onder de indruk van zoveel precisie sla ik 5 bordjes over en ga impulsief naar een schattig tulpje wat me leuk lijkt te fotograferen. Later vraagt iemand me of ik niet het bordje met de naam mee-fotografeer. Want hoe weet ik anders nog hoe die tulp heet?

De hoeveelheid bordjes vallen echt op in het ochtend licht. Ik word me er steeds meer van bewust dat het Bulborum een museum is en geen tuin. De oudste tulp stamt uit 1577. Van iedere soort staan er een handvol op een rijtje. Een regel, leer ik later. Het doel is de soorten voor uitsterven te behoeden. Hiervoor is gedegen kennis onontbeerlijk en er zijn dan ook heel wat vrijwilligers voor nodig om dit voor elkaar te krijgen. Zoals die aardige meneer die uit Lisse komt. Hij is bollenteler geweest (en nog steeds een beetje) en weet gelukkig zorgvuldig de slechte tulpen van de goeie te onderscheiden. De citroenluis (ja, er zijn verschillende soorten luizen) laat een schimmel achter die de boel behoorlijk dwars kan zitten. Met precisie en rigoreus worden de aangetaste tulpen eruit getrokken. Wat er in de sproeifles zit die daarna gebruikt wordt blijft een geheim.

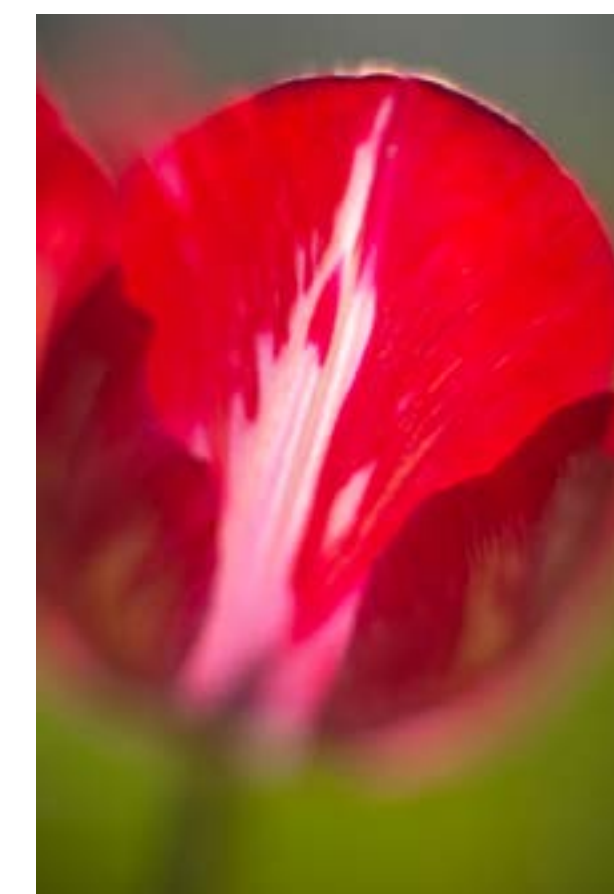
STOF

Voorzichtig manoeuvreer ik met mijn camera over de smalle paadjes. Het is een museum, ik weet dat ik voorzichtig moet zijn. Door corona heb ik een jaar moeten wachten om hier te mogen fotograferen en ik ben blij dat ik vandaag door het "stof mag gaan." Ik merk, als ik op mijn knieën zit, dat de grond hier anders is. Ik ken de klei uit de Betuwe en de zandgrond van Hilversum. De grond hier is zachter. Goed voor bollen, begrijp ik.

SAMENWERKEN

Toen ik bij aankomst vanochtend de dames op het pleintje zo hard aan het zwoegen zag wist ik niet dat ik ook zo'n work-out zou krijgen van een paar tulpen. Zoveel soorten! En de één nog mooier dan de ander. Het zijn er veel. Heel veel... Het was een bijzondere dag. Met zulke aardige, gastvrije en geïnteresseerde mensen. Mensen die samenwerken om andere mensen te kunnen laten genieten. Mensen die zelf ook genieten. Ik hoop dat de tuin snel open gaat zodat al dit moois gezien en bewonderd kan worden door veel meer mensen.

Foto's, geschreven en opmaakt: Tet Lagemaat

VERGETEN

"O, wat ben ik mooi!!!" Met deze uitroep zakt Kristien door de knieën bij een bedje met magenta tulpen. In 1978 toen Kristien 12 jaar was heeft haar vader er voor gezorgd dat er een tulp naar haar vernoemd werd. Maar als je 12 jaar bent ben je echt niet met tulpen bezig. Na de scheiding van haar ouders verloor ze haar vader uit het oog en werd de tulp vergeten. Totdat er een vrijwilliger 2 weken geleden de namenlijst van Vernoemde Tulpen bekeek en de naam van zijn postbode herkende. De postbode in Noordwijk waar hij woont. Hij heeft contact gezocht met haar en zo kon Kristien, samen met haar zoon, voor het eerst in haar leven de Kristien van der Mark-tulp bewonderen.

TULPENNAMEN

Als ik mezelf om 13.00 uur dwing te vertrekken moet ik op advies bij het hek toch nog even de Rembrand tulpen fotograferen. Deze tulpen staan zover mogelijk weg van de andere tulpen omdat ze hun vorm en kleur aan een schimmel te danken hebben. Hier mag de schimmel er zijn. Hier is hij onontbeerlijk. Nou vooruit, van deze tulp de naam: Rembrand Silver Standard. Gesponserd door: Mw. Cordula Kerllowski Berlijn.

Thuis moet ik toch even gaan opzoeken waarom deze fraaie tulpen naar Rembrand zijn vernoemd.

Met dank aan alle vrijwilligers en ook Kristien.